

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5821/06
28.05.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Љиљаном Јевтић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против туженог Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, са седиштем у Београду, ради поништаја решења ДК бр. 116-35/2006 од 26.09.2006. године, у правној ствари дисциплинске мере распоређивања на друго радно место, у нејавној седници већа одржаној дана 28.05.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије ДК бр. 116-35/2006 од 26.09.2006. године.

Образложење

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, усваја се приговор тужиоца, изјављен против решења дисциплинског старешине Управе за обезбеђење 03/6 бр. 116-4341/06 од 28.07.2006. године и наведено решење поништава. Ставом другим диспозитива истог решења утврђује се да је тужилац, као полицијски службеник Министарства унутрашњих послова, распоређен на радно место полицајца у Одељењу за обезбеђење дипломатско-конзуларних представништава у Управи за обезбеђење, одговоран што је дана 14.05.2006. године, док је био радно ангажован на обезбеђењу објекта Амбасаде "ББ", сат времена приватно разговарао са непознатом женском особом испред објекта који обезбеђује, чиме је испољио непрофесионалан однос према пословима обезбеђења објекта које је тренутно обављао, а поводом тог разговора отац поменуте женске особе се истог дана притужио на његово понашање Одељењу за дежурство, Управе за обезбеђење, чиме је учинио тешку повреду радних обавеза и дужности из чл. 157. ст. 1. тач. 5. и 7. Закона о полицији, па му се на основу чл. 159. ст. 1. тач. 3. истог Закона изриче дисциплинска мера распоређивање на друго радно место са непосредно нижом стручном спремом у трајању од 12 месеци. Решењем првостепеног органа од 28.07.2006. године тужиоцу је због исте тешке повреде службене дужности из чл. 157. ст. 1. тач. 5. и 7. Закона о полицији изречена дисциплинска мера новчана казна у износу од 30 одсто од месечне плате запосленог у времену од 3 месеца.

Тужилац тужбом оспорава законитост оспореног решења и истиче да је другостепени орган, одлучујући по његовом приговору, изменио првостепено решење, изричући му тежу дисциплинску меру за исту повреду службене дужности из чл. 157. ст. 1. тач. 5. и 7. Закона о полицији, на основу истоврсног чињеничног стања, чиме је поступио противно одредби чл. 234. ст. 2. Закона о општем управном поступку. Оспорено решење другостепеног органа је незаконито с обзиром на то да је дисциплинска мера распоређивања на друго радно место са непосредно нижом стручном спремом у трајању од 12 месеци тежа дисциплинска мера у односу на дисциплинску меру новчана казна у износу од 30% од месечне плате запосленог у времену од 3 месеца, јер је дисциплинска мера коју је изрекао другостепени орган градирана као тежа дисциплинска мера у односу на дисциплинску меру коју је изрекао првостепени орган, у смислу одредбе чл. 159. ст. 1. Закона о полицији. Због наведеног предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У датом одговору на тужбу тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост решења туженог органа у смислу чл. 39. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), оценом навода истакнутих у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Наиме, тужени орган оспореним решењем уважава приговор тужиоца, поништава решење првостепеног органа 03/6 бр. 116-4341/06 од 28.07.2006. године и на основу одредбе чл. 233. ст. 1. Закона о општем управном поступку сам решава ствар и утврђује одговорност тужиоца за тешку повреду радних обавеза и дужности из чл. 157. ст. 1. тач. 5. и 7. Закона о полицији, на начин означен у ставу II диспозитива решења, па му на основу чл. 159. ст. 1. тач. 3. истог Закона изриче дисциплинску меру распоређивање на друго радно место са непосредно нижом стручном спремом у трајању од 12 месеци, уместо новчане казне изречене првостепеним решењем.

Оспореним решењем је повређен закон на штету тужиоца, јер је засновано на повреди правила поступања од утицаја на решење ове управне ствари.

Наиме, одредбом чл. 233. ст. 1. Закона о општем управном поступку је прописано да ако другостепени орган утврди да су у првостепеном решењу погрешно оцењени докази, да је из утврђених чињеница изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања, да је погрешно примењен правни пропис на основу кога се решава управна ствар, или ако нађе да је на основу слободне оцене требало донети другачије решење, он ће својим решењем поништити првостепено решење и сам решити управну ствар.

Другостепени орган у смислу одредбе чл. 234. ст. 2. Закона може поводом жалбе изменити првостепено решење на штету жалиоца, али само из неког од разлога предвиђених у чл. 253., 256. и чл. 257. овог Закона.

Оспорено решење, међутим, не садржи разлоге за измену првостепеног решења на штету тужиоца, који су прописани одредбама чл. 253., 256. и чл. 257. наведеног Закона, па се, са становишта овога суда, не може оценити да ли је тужилац одлуком туженог органа донетом само по његовом приговору, на законом прописан начин доведен у неповољнију правну ситуацију, односно да ли су били испуњени законски услови за изрицање теже дисциплинске мере од оне изречене решењем првостепеног органа. Због овог пропуста туженог органа разлози и правни прописи означени у образложењу оспореног решења, супротно одредби чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку, не упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Осим тога, у списима предмета нема доказа о начину одлучивања Дисциплинске комисије туженог органа, као колегијалног органа, због чега се не зна да ли је поступано у складу са чл. 69. Закона, нити се налазе решење првостепеног органа и приговор тужиоца, па се и због недостатка комплетних списа не може ценити правилност поступка у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, применом одредаба чл. 38. ст. 2. и чл. 41. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што је тужени орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка у смислу одредбе чл. 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 28.05.2007. године, У. 5821/06

Записничар, Председник већа-судија,

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн